

Contra «la globalització de la indiferència»

▶ En el seu primer viatge oficial fora de Roma, el Papa va anar el passat 8 de juliol a Lampedusa, on, com mostra la foto, es va trobar amb un grup d'immigrants. Fou un viatge molt senzill quant a protocol. El Papa va demanar que se suprimís l'habitual seguici de cardenals i autoritats.

En la foto apareix només amb el seu secretari particular, Alfred Xuereb, i amb el bisbe del lloc. L'illa italiana és la porta d'entrada de molts immigrants a Europa, i molts hi moren en l'intent. D'ells es va voler recordar el Papa en aquest viatge: «Sóc aquí —va dir— per recordar els morts, per resar per ells, però també per despertar les nostres consciències i que el que ha passat no torni a passar més». En una missa plena de simbolismes de solidaritat amb els immigrants, el Papa va denunciar «la globalització de la indiferència» davant el sofriment d'aquestes persones.

GLOSSA

Descobrir l'altre

El full de convocatòria d'una reunió d'universitaris cristians apuntava en un primer paràgraf: «[...] que la universitat torni a omplir de continguts humanístics els currículums de les diferents careres i que tots els professors col·laborin en la formació de ciutadans disposats a servir la societat».

En el diàleg es destacà que «hi ha autors que apunten que part de la responsabilitat de la crisi econòmica que ens afecta ha estat provocada per algunes escoles de negocis del món: només havien ensenyat als seus alumnes a fer créixer el preu de les accions. S'havien oblidat de la raó que les havia originat, i que no era una altra que formar empresaris i directius disposats a servir a la societat».

«De la mateixa manera, el desenvolupament tecnocientífic ha d'estar al servei de la societat. Calen científics i tècnics capaços de guiar les recerques i coneixements cap a fins que respectin la dignitat humana, promoguin la justícia i respectin el medi ambient. Per aconseguir-ho,

caldrà que científics i tècnics tinguin capacitat de dialogar amb altres formes de coneixement preocupades per les qüestions del bé i del mal i per les dimensions de sentit de la vida humana. La tècnica —amb la seva recerca de l'eficàcia— i la ciència moderna —amb el seu caràcter operatiu—, poden esdevenir destructores si no apunten vers finalitats pròpiament humanes.»

Per donar resposta a aquests reptes, més enllà de les solucions tècniques, les persones han de superar les visions superficials i materialistes de la vida. És des de la compassió, des del compartir el dolor amb l'altre, que se'l pot descobrir i abandonar l'individualisme, la supèrbia, el consumisme... Només descobrint l'altre, la persona serà capaç de trobar un sentit autèntic a la pròpia vida. «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27). Va ser una tarda ben aprofitada.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Una alternativa a la crisi

En les jornades organitzades per Càritas Diocesana de Barcelona el passat mes de maig sobre «Les veus de l'Església en temps de crisi», no només es va voler fer un diagnòstic realista, sinó també proposar alguns camins per a una possible teràpia. Cal escoltar totes les veus per tal d'encertar. Ens hi juguem molt en el present i amb vista al futur a curt termini.

Les veus de l'Església en aquests temps de crisi econòmica i financera ens diuen que en el fons d'aquesta crisi hi ha una crisi de valors i de fe. S'han oblidat els grans valors humans —molts dels quals amb arrels cristianes— del compromís, l'honestedat, l'honradesa, el bé comú de la societat per sobre dels interessos propis, l'esforç, l'austeritat, etc.

Això és el que ha engendrat els sofriments actuals. Hem d'eradicar les causes per acabar amb els efectes. La crisi actual hauria de servir per posar les condicions per no tornar-hi. Poc n'haurérem après si no aprofitem les lliçons que ens pot deixar.

Crisi de valors humans, sens dubte. Tanmateix també és una crisi de fe. Quan les persones abandonen Déu, es perden a si mateixes. Quan volen construir una societat sense Déu, acaben deshumanitzant-se, perquè obliden la gran pregunta de Déu a Caïm, que travessa tota la història humana: «Què n'has fet del teu germà?»

Per això, la crisi actual pot ser un anunci i una invitació a l'esperança si hi posem tot el que podem per part nostra, dels polítics, de les institucions humanitàries i religioses, de tota la societat civil. Les paraules i els gestos del papa Francesc —que aquests dies hem escoltat d'una manera especial en el seu viatge a Brasil— han suscitat una il·lusió que ha de ser un actiu no només per als catòlics sinó també per a tota la societat actual. Una treballadora social ho va dir amb una claredat que em va impressionar: «Hi ha alternatives econòmiques que permeten generar llocs de treball i obrir canals de participació, però cal la implicació i el compromís de tots, i això no ens ho donaran només les solucions tècniques, si aquestes no van acompanyades d'un fort impuls ètic». Cal superar l'actual precarietat del discurs ètic, de tan nefastes conseqüències per a tota la societat.

Les veus de l'Església en aquest temps de crisi han de ser la proclamació i difusió de la doctrina social de l'Església, que pot ser una bona alternativa a la crisi econòmica i financera que vivim per trobar solucions i evitar que, un cop superada la crisi, hi tornem a caure. El cardenal Renato Raffaele Martino, que participà en les jornades celebrades a Barcelona i ha estat el principal artífex de la presentació sistemàtica d'aquesta doctrina social cristiana, en un llibre titulat precisament *Compendi de la Doctrina Social*, diu, amb un punt d'humor, que «la doctrina social és el secret més ben guardat per l'Església».

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El papa Francesc sempre ha estat molt compromès amb la justícia social vers els col·lectius més desfavorits. En la foto, l'aleshores arquebisbe de Buenos Aires renta els peus a una mare el Dijous Sant de 2005

» aquesta imatge parla

ENTREVISTA

EDUARD BALLESTER

Intel·ligència límit

Una de cada tres famílies té una persona discapacitada al seu càrrec. L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) és una entitat social d'utilitat pública que dóna suport a un col·lectiu que representa el 2-3% de la població; són persones amb intel·ligència límit. L'ACIDH treballa en la promoció i defensa dels seus drets i dóna suport de forma directa a 480 persones i indirecta a 2.500 més. L'Eduard Ballester n'és el gerent (www.acidh.org / 932 859 977).

Com és aquest col·lectiu?

Són persones que tenen el coeficient intel·lectual que se situa per sota del que considera l'OMS el rang de normalitat. Tenen dèficits de capacitat adaptativa en àrees com la comunicació, les relacions interpersonals, el treball, la salut, la seguretat... Gaudeixen d'un bon grau d'autonomia, però són vulnerables davant les exigències d'un entorn competitiu. A l'ACIDH procurem la seva integració plena en l'àmbit social i laboral.

Quines necessitats teniu?

El context és complex, amb unes retallades econòmiques colpidores. A les famílies els suposa un cost de 30.000 € anuals cobrir les necessitats. Segons la Coordinadora de Discapacitats Intel·lectuals, la disminució de gairebé 58M d'euros el darrer any ha suposat un retrocés de 30 anys en els drets de les persones d'aquest col·lectiu. Necessitem qualsevol tipus de suport: econòmic, material o personal.

Per què omple la seva tasca?

La raó de ser de la nostra feina és contribuir perquè cada persona amb discapacitat intel·lectual i la seva família pugui desenvolupar el seu projecte, així com promoure la seva inclusió com a ciutadans de ple dret.

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist és el veritable bon samarità (i 3)

Els pares de l'Església van interpretar la paràbola en un sentit cristològic i van veure en la paràbola una al·legoria de la història humana: l'home mig mort i saquejat arran del camí és imatge «d'Adam», de l'home que veritablement ha caigut «en mans d'uns bandolers».

La teologia medieval va entendre les dues indicacions que dóna la paràbola sobre l'estat de l'home mig mort en un sentit antropològic. D'ell es diu que el despullaren (*spoliatus*) i que el van apallissar fins a deixar-lo mig mort (*vulneratus*). Segons els escolàstics això es refereix a la doble dimensió de l'alienació de l'home: l'home és *spoliatus in supernaturalibus* i *vulneratus in naturalibus*, despullat dels dons de la gràcia sobrenatural que Déu li donà, i ferit en la seva naturalesa. És veritat que això és al·legoria que va més enllà del que diu el text. Però és també un intent de precisar la doble mena de ferides que pesen sobre l'home en la seva història.

Si l'agredit és imatge de l'home, el bon samarità no pot ser més que imatge de Jesucrist mateix, que ens és foraster i allunyat i posat en camí per fer-se càrrec de la seva creatura malferida. El Déu allunyat s'ha fet el nostre pròxim en Jesucrist. Ell amoroseix les nostres ferides amb oli i vi, que són imatge dels sagraments que ens guareixen, i ens condueix a la posada que és l'Església, on som atesos, i encara paga les despeses de l'assistència.

Cada un de nosaltres necessita que primer el guareixin i el vesteixin de dons. Però també cada un de nosaltres ha d'esdevenir després un bon samarità, exemple de Jesucrist.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles a los insultos

San Antonio abad tuvo por discípulo al joven Amonas, más tarde abad y obispo (s. III-IV). La primera lección que recibió el aspirante fue la siguiente: se lo llevó fuera de la celda, le mostró una piedra vertical —como un menhir— y le dijo:

—«Ve e insúltala. Dile toda clase de ofensas, injurias y ultrajes sin cesar durante toda la mañana, y pégalale.»

A la hora de comer, el abad Antonio le preguntó:

—«¿La piedra te ha contestado? ¿Te ha dicho algo?»

—«No», respondió Amonas. San Antonio concluyó:

—«Tú también has de comportarte como la piedra. Nunca has de recoger el insulto, ni la injuria, ni la ofensa; por nada, ni de nadie. Tu humildad debe hacerte imperturbable a los insultos e inalterable a las ofensas y siempre dueño de ti mismo, y todo por amor a Jesús.»

—¡Cuántos fracasos personales, matrimoniales y familias rotas! Nadie les enseñó la importancia del *conocimiento propio* para que aprendieran a *vencerse a sí mismos*; que erradicaran el *amor propio*, el *orgullo*.

—Cuánto sufrimiento evitaríamos si escucháramos a Jesús: «Aprended de mí que soy manso y humilde de corazón y hallaréis paz para vuestras almas.»

DONES DE FE

Maria Magdalena... i totes les altres (s. I-XXI)

«Lavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols...» (Lc 24,9-10). Les primeres interlocutores amb Jesús ressuscitat són les dones, que reben la missió d'anar a anunciar la Bona Nova de la Resurrecció als apòstols.

Maria Magdalena és *apòstola dels apòstols*, anuncia-dora del Ressuscitat als qui l'anunciarien al món, comunicadora de la força de l'Esperit als qui el transmetrien a les comunitats, mediació de l'Amor de Déu per als qui en serien mediació enmig dels pobles. Maria Magdalena és la dona de fe que plora l'absència de l'Estimat, que reconeix la seva veu, que encarna la primera missió: «Vés a trobar els meus germans». Amor despullat, amor que acull, amor que es dóna. Amor que engendra des de la *kenosis*, com l'amor de Maria la mare de Jesús.

Maria Magdalena és el paradigma de totes les dones que al llarg de la història han anunciat el Ressuscitat. Dones màrtirs, dones de contemplació, acció, reflexió, guiatge espiritual. Dones de resistència enmig de la barbàrie, dones conegudes i reconegudes, dones anònimes... La fe de l'Església viu de la fe de totes les dones que han cregut, confiat, esperat, patit, estimat... Dones de fe d'ahir i d'avui que han engendrat i engendren el Regne amb responsabilitat, dignitat, perseverança, passió, tendresa... Maria Magdalena, i totes les altres.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24. 30-34 / Sl 105 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners.

30. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

31. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13, 47-53]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes.

2. ■ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard.

3. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a set.) [Coh 1,2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho de nota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho». Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor.

Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonareu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població». Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta». Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta». Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint». Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu». Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant el santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / Si passo entre perills, em guardeu la vida, / detureu amb la mà l'enemic. / La vostra dreta em salva. R.

Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Crist prega al Pare i ensenya els apòstols a pregar. Miniatura d'un codex del monestir de Mont Athous

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

▶ Evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles». Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.»

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita.»

«I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «La acusación contra Sodoma y Gomorra es fuerte, y su pecado es grave; voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la acusación; y si no, lo sabré.» Los hombres se volvieron y se dirigieron a Sodoma, mientras el Señor seguía en compañía de Abrahán.

Entonces Abrahán se acercó y dijo a Dios: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás al lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti hacer tal cosa!, matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de todo el mundo, ¿no hará justicia?» El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos.»

Abrahán respondió: «Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza. Si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?» Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco.»

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta.» Le respondió: «En atención a los cuarenta, no lo haré.» Abrahán siguió: «Que no se enfade mi Señor, si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él respondió: «No lo haré, si encuentro allí treinta.»

Insistió Abrahán: «Me he atrevido a hablar a mi Señor. ¿Y si se encuentran sólo veinte?» Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré.» Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más. ¿Y si se encuentran diez?» Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Cuando te invoqué, Señor, me escuchaste.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre, / por tu misericordia y tu lealtad. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Cuando camino entre peligros, / me conservas la vida; / extiendes tu brazo contra la ira de mi enemigo. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos: Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo, y habéis resucitado con él, porque habéis creído en la fuerza de Dios que lo resucitó de entre los muertos. Estabais muertos por vuestros pecados, porque no estabais circuncidados; pero Dios os dio vida en él, perdonándoos todos los pecados. Borró el protocolo que nos condenaba con sus cláusulas y era contrario a nosotros; lo quitó de en medio, clavándolo en la cruz.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos.» Él les dijo: «Cuando oréis decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan del mañana, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe algo, y no nos dejes caer en la tentación".»

Y les dijo: «Si alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche para decirle: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle". Y, desde dentro, el otro le responde: "No me molestes; la puerta está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos". Si el otro insiste llamando, yo os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por la importunidad se levantará y le dará cuanto necesite.»

«Pues así os digo a vosotros: Pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque quien pide recibe, quien busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, cuando el hijo le pide pan, le dará una piedra? ¿O si le pide un pez, le dará una serpiente? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más vuestro Padre celestial dará el Espíritu Santo a los que se lo piden?»

COMENTARI

La pregària de Jesús i la nostra

Tot comença amb la pregària de Jesús que suscita l'interès dels deixebles. Jesús els ensenya a pregar tal com ell ho fa amb la pregària del pare-nostre. La versió que ens presenta Lluc és més curta que la de Mateu, però el contingut és el mateix (cf. Mt 6). Constitueix un resum de les pregàries jueves d'aleshores.

L'element propi i original està contingut en la primera expressió: Pare! Amb aquest mot (molt probablement correspon a l'original arameu *abbà*), Jesús expressa i ensenya a expressar l'actitud d'intimitat i de dependència confiada que té l'infant envers els seus pares. Je-

sús, com a Fill de Déu que és, pregava amb una profunda actitud filial envers Déu, i així ensenya a pregar els seus.

Tot seguit Jesús continua el seu ensenyament sobre la pregària amb dues paràboles: la de l'amic i la del pare.

Si un amic ve a mitjanit a importunar per una urgència es farà tot el que calgui per atendre'l. Les cases populars d'aleshores, d'una sola habitació, servien de cuina, magatzem, menjador, cambra i estable, tot alhora. Atendre una trucada quan la família era ja dormint comportava un bon enrenou. Atendre la sol·licitud urgent d'un amic, però, està per damunt de tot. Igualment, si un fill demana al seu pare de menjar, el pare, per dolent que sigui, no li donarà res que li faci mal.

Déu és l'amic millor i el pare millor, que atén la nostra pregària per importuna que sigui. Això suscita en nosaltres la confiança necessària per adreçar-nos a ell. «Demaneu, cerqueu, truqueu», ens invita Jesús, tal com va fer ell mateix, insistentment, en les seves nits de pregària. La nostra pregària se sustenta en la de Jesús: en les seves paraules i en les seves actituds més pregones d'intimitat, dependència i confiança en qui sabem que és Amic i és Pare.

Lluc ens ensenya que l'amor al proïsme, l'acollida de Jesús i de la seva paraula i la pregària confiada en el seu nom formen un tot indissoluble que caracteritza la vida cristiana dels seus deixebles, i la nostra pròpia vida.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

Medalla d'honor del Parlament a Núria Gispert.

El proper dimarts 10 de setembre, al vespre, en la vigília de la Diada Nacional de Catalunya, es lliurarà la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya a tres dones per «reconèixer la incidència creixent de les dones en diferents àmbits de la vida pública a Catalunya». Entre les quals hi ha Núria Gispert i Feliu, que ha desenvolupat nombroses activitats socials. Ha estat directora de Càritas Diocesana de Barcelona entre els anys 1998 i 2004, i des de 2002 és membre del Consell Assessor de la Fundació Pere Tarrés.

Correccions de l'apartat «Nomenaments». 1) En la llista de nous rectors publicada en el *Full Dominical* del passat 7 de juliol, vam descuidar-nos de dir que Mn. Josep Hortet Gausachs, a més de rector de la parròquia de Santa Dorotea

JESÚS EN FAMÍLIA

1. Vine als meus braços

Podem donar a conèixer l'Evangelí a un bebè si li expliquem de la forma que entén: amb una abraçada. Aprendre que és l'amor incondicional de Jesús si el fem sentir estimat, en tot moment.

L'acollida i el contacte amb els infants petits és essencial per a Jesús. L'Evangelí ho recull. Com diu Carles Torner, «no hi ha ningú més pobre que un infant». Ningú més desvalgut. Per això és el primer pobre que han de vestir, alimentar, mimar, uns pares cristians.

És precisament en aquesta etapa desvalguda i sense paraules que la persona adquireix el caràcter i l'actitud cap al món, i es allà on els pares bastiran, potser sense saber-ho, els fonaments del cristià. Fins als cinc anys és quan es posa la base emocional i cognitiva.

Explica Lluïsa Geronès: «Tot i els errors que cometem, l'estimació de la mare és insubstituïble. Quan va néixer el segon fill, el Guillem, vaig passar tota la primera nit donant-li la mà. Perquè acabava de sortir d'un lloc protegit. Era un dir-li: no t'abandono, estic amb tu! Això, no és l'expressió del que és Déu? És Ell amb tu! Perquè per a mi, Déu és com en parla el salm: "No tinguis por quan vagis per valls tenebroses."»

Sandra Buxaderas

Extret del llibre *Com viure Jesús en família*, Ed. Pòrtic

de Barcelona, continua com a rector de les parròquies de la Mare de Déu del Port i de Sant Bartomeu (aquestes darreres formen una agrupació parroquial). 2) I en el *Full Dominical* del 14 de juliol, el nom correcte dels dos vicaris de la parròquia de Sant Josep de Calassanç és: P. Josep M. Beltran i Fontanals, SchP., i P. Bonaventura Pedemonte i Feu, SchP.

EXERCICIS I RECESSOS

Exercicis a la Cova de Manresa. De l'11 al 20 d'agost. Un grup amb

Jordi Font, SJ, i equip (personalitzats), i un altre amb José I. González Faus, SJ. A la Cova de Manresa (Camí de la Cova, s/n), 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat.

Recés d'estiu al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglí, 55).

«Hi hagué un vespre i un matí, i fou el vuitè dia». A la recerca del salm 151, resseguint la 2a carta als Corintis. Acompanya Conxa Adell i Cardellach, monja benedictina. Del 19 (10 h), al 24 d'agost. Inscripció: conxadell@gmail.com, tel. 682 705 003.

BREUS

Parròquia de la Mare de Déu del Mont Carmel. Con motivo de su cincuentenario, el pasado 20 de mayo un numeroso grupo de feligreses visitó el Monasterio de Santa María de Poblet. En la capilla de Santa Catalina celebraron la Eucaristía dando gracias a Dios por todo lo realizado en estos cincuenta años.

LLIBRES

Hombrecito, lecciones para la vida.

Es una historia real, inspirada por y para los jóvenes. *Hombrecito* no es un triunfador, tampoco un perdedor: es un luchador. La madre y la profe, a través de siete lecciones, le enseñan los valores de la vida. Este libro es una invitación al esfuerzo, al perdón, a la generosidad, a la paciencia, a la sensibilidad. La autora, M. Jesús Núñez Álvarez, vive en Barcelona. Se puede adquirir en El Corte Inglés y la librería Happy Books (c/ Portal de l'Àngel).

PALABRA Y VIDA

Una alternativa a la crisis

En las jornadas organizadas por Càritas Diocesana de Barcelona el pasado mes de mayo sobre «Las voces de la Iglesia en tiempos de crisis», no sólo se quiso hacer un diagnóstico realista, sino también proponer algunos caminos para una posible terapia. Es preciso escuchar todas las voces para acertar. Nos va mucho en ello tanto en el presente como en el futuro inmediato.

Las voces de la Iglesia en estos tiempos de crisis económica y financiera nos dicen que en el fondo hay una crisis de valores y de fe. Se han olvidado los grandes valores humanos —muchos de los cuales tienen unas raíces cristianas— del compromiso, la honestidad, la honradez, el bien común de la sociedad por encima de los intereses propios, el esfuerzo, la austeridad, etc.

Este hecho es el que ha engendrado los sufrimientos actuales. Y la crisis debería servir para poner las condiciones que impidan recaer en ella. Poca cosa habremos aprendido si no aprovechamos las lecciones que nos pueda dejar.

Es una crisis de valores, sin duda. Pero también es una crisis de fe. Cuando las personas abandonan a Dios se pierden a sí mismas. Cuando quieren construir una sociedad sin Dios, acaban deshumanizándose porque olvidan la gran pregunta de Dios a Caín, que atraviesa toda la historia humana: «¿Qué has hecho de tu hermano?»

Por esto, a pesar de la crisis actual, esta puede ser un anuncio y una invitación a la esperanza si ponemos por nuestra parte todo lo que podamos para superarla, y lo hacen también los políticos, las instituciones humanitarias y religiosas y toda la sociedad civil. Las palabras y los gestos del papa Francisco —que estos días hemos escuchado de una manera especial en su viaje a Brasil— han suscitado una ilusión que ha de ser un activo no sólo para los católicos sino también para toda la sociedad actual.

Una trabajadora social lo expresó con una claridad que me impresionó: «Hay alternativas económicas que permiten generar lugares de trabajo y abrir canales de participación, pero

es necesaria la implicación y el compromiso de todos, y esto no nos lo darán sólo las soluciones técnicas, si estas no van acompañadas de un fuerte impulso ético». Es preciso superar la actual precariedad del discurso ético, que tan nefastas consecuencias ha tenido para toda la sociedad.

Las voces de la Iglesia en este tiempo de crisis han de centrarse en la proclamación y difusión de la doctrina social de la Iglesia, que puede ser una buena alternativa a la crisis económica y financiera que estamos viviendo, y una garantía para que, una vez superada, no volvamos a recaer en ella.

El cardenal Renato Raffaele Martino, que participó en las jornadas celebradas en Barcelona que he mencionado al comienzo y ha sido el artífice del libro *Compendio de la Doctrina Social*, afirma, con un cierto sentido del humor, «que la doctrina social es el secreto más bien guardado por la Iglesia».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia